

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 listopada 2023 r.,

sprawy **R. Z.**

skazanego za czyny art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 18 maja 2023 r., sygn. akt IX Ka 308/23

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

z dnia 27 września 2022 r., sygn. akt X K 177/18

**postanowił:**

**1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**

**2. zwolnić skazanego R. Z. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

**[SOP]**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 27 września 2022 r., sygn. akt X K 177/18, R.Z. uznano za winnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art.

157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Orzeczone kary objęto węzłem kary łącznej w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności. Ponadto, R.Z. zobowiązano do zapłaty zadośćuczynienia w kwotach po 3.000 zł i 5.000 zł na rzecz pokrzywdzonych przestępstwami oraz zaliczono okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary łącznej.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych, w tym obrońcy R.Z., wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 maja 2023 r., sygn. akt IX Ka 308/23, utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego R.Z., zaskarżając je w części dotyczącej tego skazanego na jego korzyść i zarzucając:

„1. a) W odniesieniu do czynu z punktu 1. aktu oskarżenia rażące naruszenie prawa karnego procesowego tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3a k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. i art. 401 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. polegające na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z urzędu i niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy w postaci powzięcia informacji na rozprawie w dniu 18 maja 2023 r. od oskarżonego T. że jedna z osób biorąca udział w zdarzeniu tj. albo M.S., albo M.T. albo Z.T. została skazana za pobicie, nie za rozbój oraz nie dokonania oględzin akt postępowania przygotowawczego tychże osób i niepozyskania kart karnych pozostałych osób biorących udział w zdarzeniu i w tym celu nieprzerwanie rozprawy, co doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn;

b) W odniesieniu do czynu z punktu 1. aktu oskarżenia rażące naruszenie prawa karnego materialnego tj. art. 18 § 1 kodeksu karnego poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem zaboru rzeczy w sytuacji gdy z monitoringu i uzasadnienia Sądu wynika, że zabór był końcową fazą zdarzenia, zatem nie było go w momencie podjęcia decyzji o pobiciu skazanego i w konsekwencji nie można stwierdzić, że doszło wspólnego wykonania czynu;

c) W odniesieniu do zarzutu z pkt 2. aktu oskarżenia rażące naruszenie przepisu art. 433 § 2 w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak należytego uzasadnienia zarzutu stawianemu w apelacji dotyczącego faktu, że w notatnikach służbowych policjantów interweniujących brak jest jakiegokolwiek informacji o tym, że skazany pobił inne osoby, zaś tłumaczenie Sądu, że policjanci z uwagi na liczne incydenty tego dnia niewłaściwie zrozumieli intencje A.K. są niezasadne, co doprowadziło do nierzetelnej kontroli instancyjnej i powoduje rażącą sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowymi.”

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanie nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia i przekazanie sprawy temu ostatniemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację, prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie, wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja wywiedziona w niniejszej sprawie przez obrońcę skazanego R.Z. okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Kasację uznać można za oczywiście bezzasadną wówczas, gdy treść sformułowanych w niej zarzutów oraz ich uzasadnienie w sposób jednoznaczny i niebudzący jakichkolwiek wątpliwości wskazuje, że wyartykułowane w nich uchybienia Sądu odwoławczego są oczywiście niesłuszne. Oczywiście bezzasadność kasacji zachodzi zatem w sytuacji, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, że nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2018 r., V KK 397/17). Analiza akt przedmiotowej sprawy, w tym treść zarzutów kasacji oraz jej uzasadnienie bezsprzecznie wskazują, że z taką sytuacją mamy do czynienia na gruncie niniejszej sprawy.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji, który obrońca sformułował w odniesieniu do czynu z punktu 1. aktu oskarżenia, zarzucając rażące naruszenie prawa karnego procesowego w postaci art. 167 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3a k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. i art. 401 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. polegające na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z urzędu w kierunku wyjaśnienia, że któraś z osób biorących razem z R.Z. udział w zdarzeniu została w innym postępowaniu skazana za pobicie, zwrócić uwagę należy na obowiązującą w polskiej procedurze karnej zasadę indywidualizacji odpowiedzialności karnej. Poddawana przez skarżącego rozprawie okoliczność, że prawdopodobnie jedna z osób biorąca udział w tym samym zdarzeniu została w innym postępowaniu karnym skazana za pobicie, a nie – tak jak skazany R.Z. w niniejszym – za rozbój, nie wpływa na kwalifikację prawną w przedmiotowej sprawie. Przyjmując nawet, że tak faktycznie było, nie sposób uznać, jak wskazał autor kasacji w jej uzasadnieniu, że to „narusza zasady tożsamości czynu oraz kwalifikację prawną czynu”. Sąd, w myśl art. 8 § 1 k.p.k., rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne, i nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Tym samym, okoliczności poczynione przez Sąd w innym postępowaniu, w żaden sposób nie mają wpływu na niniejsze postępowanie i przyjęcie, że skazany wyczerpał znamiona innego przestępstwa.

Drugi z zarzutów kasacji, również sformułowany w odniesieniu do czynu z punktu 1. aktu oskarżenia, wskazujący na rażące naruszenie prawa karnego materialnego tj. art. 18 § 1 kodeksu karnego poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem zaboru rzeczy, należało także uznać za oczywiście bezzasadny. Poprzez wskazany zarzut obrońca zakwestionował ustalenia faktyczne w sprawie, co jest niedopuszczalne w toku postępowania kasacyjnego. Kwestia zamiaru była już podnoszona przez obronę w apelacji, do czego Sąd II instancji odniósł się szczegółowo w uzasadnieniu wyroku (s. 7). Sąd odwoławczy trafnie tam wskazał, że niewątpliwie przynajmniej dalszy przebieg zdarzenia wypełniał znamiona rozboju, a zamiar zaboru powzięty był w trakcie pobicia, co było wystarczające do przypisania skazanemu sprawstwa rozboju. Powyższą ocenę Sąd II instancji wyraził w oparciu o szczegółową analizę nagrania z monitoringu, która doprowadziła ten Sąd do jednoznacznej konkluzji, że R.Z. świadomie brał udział w rozboju dokonanym wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami.

Trzeci, ostatni zarzut kasacji, sformułowany tym razem w odniesieniu do czynu z punktu 2. aktu oskarżenia, w którym wskazano na rażące naruszenie przepisu art. 433 § 2 w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak należytego uzasadnienia nieuwzględnienia zarzutu

stawianego w apelacji dotyczącego faktu, że w notatnikach służbowych interweniujących policjantów brak jest jakiegokolwiek informacji o tym, że skazany pobił jakiegokolwiek osoby poza uderzeniem w twarz A.K., również nie znajduje uzasadnienia w realiach przedmiotowej sprawy. Brak adekwatnej do zaszytych okoliczności zdarzenia notatki służbowej policjantów w zakresie pobicia M.G. został rzetelnie wyjaśniony przez Sąd odwoławczy (s. 8-9 uzasadnienia) i nie wpływał na możliwość przypisania skazanemu sprawstwa udowodnionego za pomocą innych zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym zeznań świadków i tych właśnie interweniujących policjantów.

Podsumowując, wskazać należy, że Sąd Okręgowy szczegółowo odniósł się do zarzutów zawartych w apelacji wywiedzionej przez obrońcę skazanego R.Z., kompleksowo rozważając i przedstawiając materię kontrolowanej sprawy, podając w sposób właściwy, czym kierował się wydając swoje orzeczenie. Sąd Okręgowy przedstawił w swoim uzasadnieniu okoliczności, które uzasadniają trafność zapadłego przed Sądem Rejonowym wyroku. Przedmiotowa kasacja skierowana więc została w zasadzie przeciwko orzeczeniu I-instancyjnemu, stanowiąc tym samym próbę obejścia art. 519 k.p.k.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Dostrzegając zwolnienie R.Z. od kosztów sądowych w postępowaniu rozpoznawczym i jego pobyt w zakładzie karnym, Sąd Najwyższy postanowił zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

(kf)

[ał]

